

ЕДИН ПО ЕДИН
се изнизаха всичките -
мъжете,
докоснали моя живот.
За всекиго бях
най-добрата,
единствена,
страхотна жена
и любима до гроб.
Бях извор с наслади
и огън изгарящ,
красива мечта
и най-сладкия плод...
Бях всичко това,
но къде ли са днеска
мъжете,
докоснали моя живот?
Отпиха от извора.
Плодовете ми вкусиха.
На огъня стоплиха
своите ръце...
И тръгнаха мълком,
яхнали вятъра
да търсят далечни,
по-добри брегове.
Те всички отминаха,
но бистър е изворът.
Дървото е цяло
отрупано в плод,
а огънят тлее...
Кого ли очаква
жарта да разрови
и да пламне ЛЮБОВ?!